

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudkyně JUDr. Marie Žiškové a soudce JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **J. M.**, zastoupena Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 987/11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2016, č. j. JMK 181139/2016, sp. zn. S-JMK 154973/2016/ODOS/Fö, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2018, č. j. 32 A 2/2017 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Boskovice, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 5. 9. 2016 rozhodnutí č. j. DOP/DP-20/2016, kterým uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se úmyslně dopustila porušením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu

tím, že dne 7. 1. 2016 v době kolem 09:08 hodin na silnici I/43 v obci Skrchov, okres Blansko, jako řidička vozidla tov. zn. Audi A6, reg. zn. X, za jízdy držela v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Za spáchání přestupku správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

[2] Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, ve které namítla, že žádný telefon v ruce nedržela, neboť si jej daného dne zapomněla doma. Správní orgány přitom vyšly pouze ze shodného prohlášení policistů a nezjistily tak dostatečně skutkový stav.

[4] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Konstatoval, že správní orgán I. stupně dostal svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy, pokud při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, kteří provedli silniční kontrolu žalobkyně. Z obsahu správního spisu přitom soud neshledal žádné důvody svědčící o případné nepoužitelnosti těchto svědeckých výpovědí z důvodu jejich nepravdivosti, rozpornosti a motivovanosti k nepravdivé výpovědi. Upozornil, že přestupek držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení při řízení vozidla, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkového jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V posuzované věci nebylo jednání žalobkyně žádným takovým způsobem zdokumentováno, neboť vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kteří by mohli k věci cokoliv vypovědět. Soud se ztotožnil se správními orgány, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobkyně držela v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví jako věrohodnější, než verze předestřená žalobkyní, která byla pouze obecná a nikterak blíže podpořená.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti, nepřezkoumatelnosti a popřípadě jiné vady řízení před soudem, a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. Soud se podle ní odklonil od aktuální rozhodovací praxe, neboť jednostranně citoval pouze ta rozhodnutí, která jsou v neprospěch stěžovatelky.

[6] Stěžovatelka především soudu vytkla, že mu pro prokázání spáchání přestupku postačoval toliko obsah spisu a souhlasné projevy policistů. To i přesto, že stěžovatelka jasně a přímo na místě uvedla, že žádný telefon v ruce nedržela, protože si ho ten den

zapomněla doma. Tento přístup zásadně porušuje základní procesní principy a tím i víru ve spravedlnost napadeného rozsudku. Byla porušena základní premisa o tom, že těžištěm dokazování je jednání před soudy. Je-li zde opětovně glorifikováno volné hodnocení důkazů, potom je tu zcela zásadní otázka, proč asi stěžovatelka investovala čas, své nervy a zejména částku mnohonásobně převyšující původní peněžitou sankci za situace, v níž dle závěru soudu zcela jednoznačně telefonovala. Tvzení stěžovatelky musí mít principiálně stejnou váhu jako tvrzení policistů. Ačkoliv do dnešního dne, a toliko vinou policie ČR, není zřejmé, co a zda vůbec něco stěžovatelka v ruce držela (mohlo se jednat i o věrohodnou napodobeninu telefonu), nevádí soudu tvrdit ničím neodůvodněný opak. V dané logice cokoliv policisté uvedou, a to technicky i netechnicky, je dle názoru soudu naprosto nezpochybnitelné. Uvedeným postupem se dostáváme do situace právního extremismu a rezignace na právní stát, což nejen u právníka vyvolává smutek.

[7] Fakt, že policisté se v lepším případě mohli zmýlit, či že s více jak půlročním odstupem a v mezidobí několika stovek kontrolovaných aut, si daný děj vybavují, jako by se přestupek stal včera, správní orgán samozřejmě nijak nezatěžoval. Tato skutečnost vede stěžovatelku k tvrzení o selektivnosti důkazů, což soud údajně nechápe. Přes všechny odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je třeba uvést, že správní orgán není součástí Policie ČR, a jako takový je ze zákona nezávislý. Stěžovatelka nechce zatěžovat kasační soud výčtem rozhodnutí NSS a jejich aplikací na daný skutkový stav už jen proto, že soudu jsou jistě dobře známy. Krajský soud použil jako oporu svého rozhodnutí např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, který však ve skutečnosti svědčí názoru stěžovatelky a nepřímou tak podporuje její obhajobu. Při čtení napadeného rozsudku ovšem dle stěžovatelky nelze dospět k jinému závěru, než že soud by exkulpoval stěžovatelku pouze, pokud by daného dne vůbec nevyjela. Nedostatek důkazů nemůže jít k tíži stěžovatelky. Napadený rozsudek je v příkrém rozporu s aktuální vykládací praxí danou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86, a jako takový navíc zcela absurdní.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost není důvodná. Správní orgány vydaly svá rozhodnutí zcela v souladu s platnou právní úpravou a respektovaly práva stěžovatelky. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Na úvod je třeba poznamenat, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah kasační stížnosti (kasační námitky) tak závazně určuje rámec přezkumu, který Nejvyšší správní soud nemůže, až na výjimky uvedené v § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), překročit. V posuzované věci se stěžovatelka v kasační stížnosti omezuje především na obecná konstatování a ironické poznámky směřující k postupu a závěrům správních orgánů a krajského soudu.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbyvá, než se věci zabývat pouze v takto vymezené obecné rovině.

[12] Stěžovatelka v průběhu správního řízení i řízení před soudy konstantně namítá, že správní orgány nedostatečně prokázaly spáchání přestupku, pokud vyšly pouze s výpovědi zasahujících policistů. Správním orgánům i soudu přitom především vytýká, že shodnou výpověď policistů považovaly bezdůvodně za věrohodnější, než opačné tvrzení stěžovatelky.

[13] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s obecnými východisky podloženými relevantní soudní judikaturou, ze kterých krajský soud při posouzení věci vycházel, a proto na ně v podrobnostech odkazuje. Neshledal přitom, že by soud jednostranně citoval pouze rozhodnutí, která jsou v neprospěch stěžovatelky, ani že by se odklonil od aktuální rozhodovací praxe.

[14] Za podstatné považuje připomenout, že správní orgán vždy posuzuje důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení a ve všech souvislostech. To zcela jistě neznamená, že některý z důkazních prostředků - zde výpověď zasahujících policistů - má *a priori* vyšší váhu než jiný důkazní prostředek, resp. než tvrzení stěžovatelky. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a zejména i další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci nicméně dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se věc udála. Bylo tedy na správních orgánech, aby v uvedených intencích přistupovaly jak k důkazům ve správním spise, tak k důkazním návrhům stěžovatelky. Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není nijak neobvyklá. Nastane-li, je nezbytné posoudit věrohodnost jednotlivých tvrzení, přičemž za tímto účelem je důležité mj. posoudit motivaci svědka k výpovědi (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018 – 37).

[15] S krajským soudem lze souhlasit, že držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem. U těchto obtížně zachytitelných přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (k tomu viz stěžovatelkou odkazovaný rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi policistů, kterou mohou mj. snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování. Nedostatku nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku.

[16] Pokud jde o stěžovatelkou citovaný rozsudek č. j. 2 As 217/2015 - 47, neshledává kasační soud nic zvláštního na tom, že jej krajský soud použil jako oporu pro své rozhodnutí v otázce zjišťování skutkového stavu věci. Stěžovatelka ostatně ani nevysvětlila,

z jakého důvodu by v něm uvedené závěry měly svědčit v její prospěch, resp. proč nepodporovaly závěry rozhodnutí krajského soudu.

[17] Napadené rozhodnutí krajského soudu ani není v rozporu se závěry rozsudku č. j. 7 As 102/2010 – 86, jak se stěžovatelka (byť bez konkrétnějšího vysvětlení) domnívá. V uvedené věci se jednalo o situaci, kdy policejní hlídka po zastavení vozidla z důvodu podezření na spáchání přestupku držení telefonního přístroje řidičem za jízdy provedla též kontrolu vybavení vozidla, aniž by však byl k této kontrole zvláštní důvod. Nejvyšší správní soud tak v této věci v souladu se závěry rozsudku č. j. 7 As 83/2010 – 63 dovedl, že věrohodnost výpovědí takto jednajících policistů, jakožto stěžejních důkazů, byla oslabena, a proto nepovažoval spáchání přestupku za dostatečně prokázané. Na rozdíl od tohoto případu však stěžovatelka v nyní posuzované věci nestrannost zasahujících policistů nijak nezpochybnila a z ničeho nevyplývá, že by při zastavení stěžovatelky postupovali jakkoliv nestandardně či zaujatě.

[18] Krajský soud se věrohodností výpovědí zasahujících policistů důkladně zabýval, přičemž nezjistil žádné skutečnosti, které by jejich výpovědi činily nevěrohodnými. Uvedl, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech shodovaly, obsahovaly jen drobné odchylky, což je pochopitelné s ohledem na více než sedmiměsíční odstup od spáchání přestupku. Nejvyšší správní soud nepovažuje provedení výslechů zasahujících policistů s uvedeným časovým odstupem od spáchání přestupku za problematické, neboť má za to, že i po této době si policisté na dotazované jednání s velkou pravděpodobností mohou, alespoň v základních rysech, vzpomenout.

[19] Lze tedy konstatovat, že v posuzovaném případě bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že stěžovatelka uvedený přestupek spáchala. Stěžovatelka sice soustavně tvrdila, že si v ten den zapomněla telefon doma, nijak však nevysvětlila, co jiného tedy v inkriminovanou dobu v pravé ruce u pravého ucha držela. Krajský soud tak správně uzavřel, že stěžovatelka neuvedla žádnou odlišnou verzi skutkového děje, kterou by vyvrátila tvrzení policistů, případně do posouzení věci vnesla relevantní pochybnosti.

[20] Napadený rozsudek splňuje rovněž kritéria přezkoumatelnosti, neboť krajský soud se v něm vypořádal s podstatou všech žalobních námitek a srozumitelně vysvětlil, proč je nepovažuje za důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky nejsou důvodné. Proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační

stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu